

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku W.P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi we W.
o wypłatę wstrzymanej emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we [...] z dnia 21 marca 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we [...] z 21 marca 2013 r. Zarzucono naruszenie przepisów postępowania w sposób, który miał istotny wpływ na wynik sprawy; art. 401¹ k.p.c. przez przyjęcie, że ustalenia zawarte w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r., K 2/12 nie mają zastosowania do stanu faktycznego sprawy, co w konsekwencji skutkowało oddaleniem skargi o wznowienie postępowania, a winno skutkować jej uwzględnieniem, zgodnie z linią orzecniczą reprezentowaną przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie III AUa 1304/12.

Zarzucono także naruszenie art. 103a dodanego do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 6 pkt 2 oraz art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych i innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r.

Nr 291, poz. 1707), „przez przyjęcie, że powyższy przepis ma zastosowanie do stanu faktycznego skarżącego, co potwierdza linia orzecznicza sądów apelacyjnych w rozstrzygnięciach spraw analogicznych do skarżącego tj.: wyrok z 27 lutego 2013 r. Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, III AUa 1304/12, wyrok z 6 marca 2013 r. Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, III AUa 810/12, wyrok z 22 stycznia 2013 r. Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, III AUa 670/12, wyrok z 27 lutego 2013 r. Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, III AUa 1305/12, jak również wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. K 2/12.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na potrzebę wykładni art. 103a dodanego do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 6 pkt 2 w zw. z art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r. Przepis wymaga dokonania wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów i jednolitej odpowiedzi na zagadnienie: jaką kategorię osób obejmuje art. 103a dodanego do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 6 pkt 2 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r. w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12.

Dalej stwierdzono, że skarżący nabył prawo do emerytury przed 1 listopada 2011 r. tj. w marcu 2003 r. i z tego względu Sąd Apelacyjny winien był uwzględnić i pozytywnie rozpatrzyć skargę o wznowienie postępowania, jak i powinien na etapie apelacji zmienić zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i wznowić wypłatę emerytury od dnia jej zawieszenia, tj. od 1 października 2011 r. W ocenie skarżącego art. 103a ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. nie powinien znaleźć zastosowania w stosunku do niego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skutkiem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12 jest utrata mocy art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw w zakresie,

w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Oznacza to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie od dnia 8 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się w tym przedmiocie (przykładowo w sprawach II UK 299/12, II UK 351/13, II UK 535/13, II UK 534/13, I UK 238/13). Podobnie orzekały Sądy Apelacyjne (zob. wyroki Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 24 kwietnia 2013 r., III AUa 974/12, LEX nr 1316284, 9 kwietnia 2013 r., III AUa 975/12, LEX nr 1322707, Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 27 marca 2013 r., III AUa 212/13, LEX nr 1314786, Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 17 kwietnia 2013 r., III AUa 1448/12, LEX nr 1322572).

Trafnie więc w zaskarżonym wyroku stwierdzono, że „wbrew twierdzeniom wnioskodawcy, skutki prawne wynikające z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r. nie znajdują do niego zastosowania. Z tego wyroku bowiem jasno wynika, że wyłącznie w stosunku do tych emerytów, którzy uzyskali prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. przepis art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r., jest przepisem niekonstytucyjnym, gdyż narusza on zasadę zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis ten bowiem nakładał na osoby, które nabyły już prawo do świadczenia, skutecznie spełniając wówczas obowiązujące warunki, to jest osiągnęli wiek emerytalny i wykazali się odpowiednim stażem ubezpieczeniowym, by po raz kolejny wykazały swoje prawo do pobrania emerytury, poprzez spełnienie dodatkowego warunku, to jest rozwiązania dotychczasowego stosunku pracy. Natomiast wobec pozostałych osób, to jest osób, które nabyły prawo do emerytury przed 8 stycznia 2009 r., jak i po 31 grudnia 2010 r., powyższy wyrok nie znajduje zastosowania. Skoro wnioskodawca nabył emeryturę w marcu 2003 r., to powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego, nie ma zastosowania do jego sytuacji. Należy bowiem zauważyć, że w czasie nabycia przez niego prawa do emerytury,

warunkiem realizacji tego prawa (wyłaty emerytury) było uprzednie rozwiązanie stosunku pracy. Tym samym powyższe przepisy, które ponownie wprowadziły wymóg rozwiązania stosunku pracy, w istocie nie pogorszyły sytuacji wnioskodawcy”.

Z tego względu, skarga nie nadawała się do przyjęcia do rozpoznania, ponieważ nie spełniała przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c.